

XIII. *Missa super Ob ich schon arm und elend bin*

Model: nemška ljudska duhovna pesem *Ob ich schon arm und elend bin* v priredbi Jobsta vom Brandta, G. Forster, Der fünfte Theil schöner fröhlicher frischer alter vnd newer tewtscher Liedlein mit funff Stimmen, 1556.

Sanctus:

T.12, D: v izvirni izdaji je prva nota cis, s tem postopek zvečane sekunde s prejšnjo noto.

XIV. *Missa super Mixolydium*

Model: po mnenju P. A. Piska neznan, po mnenju J. Mantuanija "Gallusova izvirna domislica".

Kyrie:

Izvirna izdaja je nedosledna: D, A in B imajo mero $\Phi 3$, T le 3. Revizor se je odločil za tenorsko mero, ki nastopi tudi v drugih delih maše.

Credo:

T.23, D: v izvirni izdaji je prva nota a.

Sanctus:

T.37, D: v izvirni izdaji je druga nota g.

T.44, D: v izvirni izdaji je zadnja nota polovinka.

XV. *Missa super Un gay bergir*

Model: francoski šanson *Un gay bergir* v priredbi Thomasa Crequillona, Premier livre des Chansons a quatre parties auquel sont contenues trente et une nouvelles Chansons conuenables tant a la voix comme aux instrumentz, 1543.

Sanctus:

T.16: D in A imata v izvirni izdaji opombo *Pleni non sunt*, T *Duarum Canon in diapente*, B pa *Pleni sunt coeli: quare in tenore*. Kanon ni izpisan, ampak je B pel iz tenorskega zvezka, kjer sta začetek in konec za ta glas posebej označena.

Agnus Dei:

T.26: B: v izvirni izdaji je druga nota osminka.

XVI. *Missa quattuor vocum ommissis pausis, servatis pausis octo vocum (Missa canonica)*

Model: po mnenju P. A. Piska neznan, po mnenju J. Mantuanija "sad Gallusovega talenta".

V vseh štirih glasovih izvirne izdaje sta na začetku maše dva elegična distiha z naslovom *Canon sequentis missae*:

Quattuor, hoc sacrum sine pausis, vocibus esto:

Cum pausis octo, sic mea Musa iubet:

Qui sequitur simili fugientem voce sequatur,

Et geminus tandem fiet ubique sonus.

Verzi pojasnjujejo naslov: maša je za štiriglasni zbor, če se opustijo pavze, sicer za dva štiriglasna zbora. Zaradi kanonične gradnje je kmalu dobila vzdevek "Missa canonica". V izvirni izdaji je natisnjena s pavzami in znaki, kje drugi zbor začne in konča. Transkribirati jo je mogoče na tri načine:

1. tako, kot je objavljena v izvirni izdaji, to je za štiri glasove z znaki za drugi zbor;
2. tako, kot je objavljena v pričujoči izdaji, to je, da so note izpisane tudi za drugi zbor;
3. samo za štiriglasni zbor in sicer brez pavz.

Kyrie:

T.54: v doslednih imitacijah pride nekajkrat do disonanc, tako na zadnji dobi tega takta in v t.60.

T.66, A: na vzporednem mestu (t.74) je druga nota g.

Credo:

T.31, T: v izvirni izdaji je nota c.

T.59, D: v izvirni izdaji je prva nota a.

T.80, B: v izvirni izdaji je druga nota c.

T.92, D: v izvirni izdaji legenda *Duarum: Canon. Post unum tempus*.

T.111, D: v izvirni izdaji je zadnja nota g.

T.116, B: v izvirni izdaji legenda *Canon ad tempus*.

T.126, D: v izvirni izdaji je druga nota f.

T.132, D: v izvirni izdaji je zadnja nota a.

Sanctus:

T.22: v izvirni izdaji imata D in B mero $\Phi 3$, A in T pa mero $\Phi 3$; B: v izvirni izdaji legenda *Canon. Post duo tempora*.

T.30: kot v Kyrie pride tudi na zadnji dobi tega takta do disonance.

T.52, T: v izvirni izdaji legenda *Canon post duo tempora*.

T.53, A: v izvirni izdaji sta po zadnji še dve odvečni noti.